

Crkva
cjelovitog
evanđelja

Kneza Branimira 11
10 000 Zagreb, Hrvatska
cce@cce.hr

T 01 4920 726
F 01 4813 871
www.cce.hr

JESMO LI ZABORAVILI NA DUHA SVETOG?

Mario Dučić,
studen 2009.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja
su besplatna publikacija. Ako ih želite
dobivati na svoju adresu, javite nam se.

„Jednoć, dok je sjedio s njima za stolom, naloži im da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo, »obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršteni Duhom Svetim«. (Djela apostolska 1:4-5)

„Crkva u zemlji bez Duha Svetoga je više na prokletstvo nego na blagoslov.“ —C.H. Spurgeon

Crkve, vjernici i njihove vođe bez Duha Svetoga kao da su sve više izgubljeni i neučinkoviti u ovim kriznim i posljednjim vremenima. Mnogi ne znaju kako odgovoriti na krizu s kojom se suočavaju, bilo duhovne ili materijalne prirode; kriza je vidljiva u obiteljima, međusobnim odnosima i na području evangelizacije. Mnogi kažu kako ljudi nisu zainteresirani za duhovnost, pastori se žale na vjernike, a vjernici na pastore. Čini se kao da sva naša savjetovanja i principi o učinkovitom

vodstvu i komunikaciji ne daju očekivane rezultate; čini se kao da crkvi nešto nedostaje. Između ostalog, osobno vjerujem da današnja crkva nedostaje Duha Svetoga, bez obzira na denominaciju. Duh Sveti nije povezan s pentekosnom ili karizmatikom denominacijom već s Biblijom. Nitko nema autorsko pravo na njega i obećan je svakome koji vjeruje. Crkva koja nema

★ **Crkve, vjernici i njihove vođe bez Duha Svetoga kao da su sve više izgubljeni i neučinkoviti u ovim kriznim i posljednjim vremenima. Mnogi ne znaju kako odgovoriti na krizu s kojom se suočavaju, bilo duhovne ili materijalne prirode; kriza je vidljiva u obiteljima, međusobnim odnosima i na području evangelizacije.**

Duha Svetoga ne može biti blagoslov u mjestu gdje ju je Bog postavio. Štoviše, bit će smetnja i sablazan mnogim istinskim tražiteljima Boga.

Vjerujem da je crkva u mnogim aspektima neučinkovita jer je jednostavno Duha Svetoga ostavila po strani. Propovijedi, učenja, kao i praktično traženje Duha Svetoga, zanemareno je zato što se to čini previše jednostavnim ili se nekima takvo traženje čini kao nešto previše neozbiljno. Nažalost, neki i ne spominju Duha Svetoga kako ne bi bili politički i teološki odbačeni ili zato što su doživjeli loša iskustva koja su se povezivala s „djelovanjem Duha Svetoga“, što je više graničilo s ludošću, nego s istinskim natprirodnim Božjim stvarima.

1. BEZ DUHA SVETOGA NE MOŽEMO BITI UČINKOVITI SVJEDOCI.

„Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela apostolska 1:8)

Koliko samo utrošimo snage kako bismo uvjerili ljude u svojim crkvama da evangeliziraju. Koristimo razne uvjerljive materijale, molimo, vapimo, prijetimo i zaklinjemo a na kraju bivamo frustrirani ljudima koji kao da nemaju neke velike želje za svjedočenjem ili ne mare za druge osim za sebe. Ako se pak odlučimo te usudimo na neki nama određeni način svjedočiti za Krista, ubrzo se obeshrabrimo jer ne vidimo rezultate. S jedne

strane može biti uobičajeno, jer nećemo uvijek moći gledati kako se ljudi spašavaju istog trena kada im kažemo o Kristu, ali postoji ipak velika razlika kada svjedočimo puni Duha Svetoga ili kada samo dijelimo informacije i pojašnjavamo principe bez iskustva Duha Svetoga.

Informacija može biti dobra, ideja može biti dobra, jednako kao i naša želja i nakana. No, kada je Isus rekao da ćemo biti njegovi svjedoci, nije time je mislio da ćemo kao informaciju dijeliti drugima ono što smo čitali u nekim knjigama ili što smo čuli kao tuđa svjedočanstva, već da ćemo biti pravi svjedoci. Da ćemo iskustveno govoriti drugima o Isusu Kristu i životnim promjenama svjedočiti o onome što je On učinio u nama. Evanđelje nije samo zanimljiva informacija već je prenošenje iskustva koje imamo sa živom osobom – Isusom Kristom. Kršćanstvo nije samo odlazak u crkvu na blagdane niti je puko sudjelovanje u nekim religioznim aktivnostima već je to prvenstveno naš odnos sa živim Bogom.

Bez ustezanja moramo reći da je Duh Sveti od velike pomoći prilikom svjedočenja za Krista. On je ustvari i tu kako bi proslavio Krista. Isus je više puta rekao kako učenici trebaju čekati dok se ne obuku u silu odozgo. Drugim riječima, da bez Duha Svetoga ne mogu biti učinkoviti svjedoci, zbog čega su trebali čekati na „obećanje Očevu“. Iako su prije bili s njim, čuli njegova učenja i bili kršteni u vodi, čak i tjerali zle duhove u Božjoj snazi te iscjeljivali – ipak im je trebalo još jedno posebno iskustvo. Krštenje Svetim Duhom.

Kada je Sveti Duh sišao na učenike, i kada su se „svi napunili Duha Svetoga“ počeli su propovijedati odnosno govoriti u „tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.“ (Djela apostolska 2:4). Ljudi koji su bili sakupljeni u Jeruzalemu, čuli su evanđelje odnosno kako svaki onaj koji je bio ispunjen Duhom Svetim govori raznim jezicima o „veličanstvenim Božjim

✦ **Crkva koja nema Duha Svetoga ne može biti blagoslov u mjestu gdje ju je Bog postavio. Štoviše, bit će smetnja i sablazan mnogim istinskim tražiteljima Boga.**

djelima.“ (Djela apostolska 2:11b). Ljudi oko njih su bili zapanjeni. Jedni nisu znali što se zapravo događa, dok su drugi podrugljivo govorili kako su ti učenici pijani: „Svi su bili zapanjeni te u dvomici jedan drugog pitali: »Što bi to moglo biti?« Drugi su podrugljivo govorili: »Puni su slatkog vina.«“ (Djela apostolska 2:12-13)

Kada bismo se napunili Duha Svetoga, nitko nas ne bi trebao nagovarati da govorimo o Bogu jer bi nas sam Duh Sveti poticao da govorimo i svjedočimo o veličanstvenim Božjim stvarima. Vjerujem da je bilo vrlo zanimljivo i dinamično slušati te učenike kada su bili kršteni Svetim Duhom. Danas, mi vjernici pokušavamo na suhoparan apologetsko-informativan način bez Duha Svetoga prezentirati evanđelje u vlastitoj mudrosti. Postoje i crkve koje propovijedaju samo teološke doktrine ili tuđa iskustva bez svježih i osobnih iskustva s Bogom.

Često u crkvama možemo čuti od starijih vjernika priče o tome kako je bilo prije nekoliko godina ili mi samo govorimo o svojim prethodnim iskustvima kada smo se obratili, no sada nemamo novih i svježih. Razlog tome je jednostavan: više nismo puni Duha Svetoga kao prije. Ne živimo i ne djelujemo u suradnji s njim ili ga možda i omalovažavamo pokušajima stvaranja atmosfere njegove prisutnosti jačinom glasa ili drugim sličnim suludim radnjama koje nas čine zaista ludima i nerazumljivima ljudima oko nas.

Kada je Petar propovijedao u snazi Duha Svetoga rezultati su bili ekvivalentni tome: ljudi nisu samo htjeli biti članovi određene skupine koja se voljela neobavezno družiti, samo sa željom osobnog blagoslova, već su se duboko potreseni predavali i radikalno u snazi Svetog Duha mijenjali svoje život. Petar nije propovijedao o četiri duhovna zakona već o razapetom Kristu. Nije govorio kako trebaju iscjeljenje i empatiju već pokajanje od vlastite neposlušnosti i grijeha.

Danas, bez sile i snage Duha Svetoga, propovijedamo razvodnjeno evanđelje koje ne donosi pravu i trajnu promjenu. Moderno propovijedanje bez Duha Svetoga naglašava humanizam, programe i karizme; dok Duh Sveti uvijek uzdiže Isusa Krista i njegov križ! Kakve su to samo bile snažne riječi apostola Petra: „Još ih je mnogim drugim riječima zaklinjao i opominjao govoreći: »Spasite se od ovoga pokvarenog naraštaja!«“ (Djela apostolska 2:40). Moderno evanđelje ne spašava čovjeka od pokvarenog naraštaja već ga uči kako se snaći i uživati u pokvarenom naraštaju uz nekoliko tehničkih prilagodbi, kao što je, primjerice, članstvo u crkvi.

Bez Duha Svetoga je nemoguće imati pravi crkveni rast. Bez njega je moguće imati samo eventualni broj članova, gdje se vjernici u ime rasta prelijevaju iz jedne crkve u drugu tražeći bolji program i mjesto gdje se mogu ugodnije osjećati. Neki to nazivaju crkvenim rastom, no meni se to čini više kao crkvena zabluda. Ako želimo vidjeti prave rezultate, moramo dopustiti Duhu Svetomu da surađuje s nama.

Crkve se danas drže svojih tradicija i uvjerenja, ne uočavajući kako je zapravo rana crkva napredovala i rasla. Pismo nam kaže da je neposredno

✦ **Evanđelje nije samo zanimljiva informacija već je prenošenje iskustva koje imamo sa živom osobom – Isusom Kristom. Kršćanstvo nije samo odlazak u crkvu na blagdane niti je puko sudjelovanje u nekim religioznim aktivnostima već je to prvenstveno naš odnos sa živim Bogom.**

nakon izlića Duha Svetoga „strah spopao svakoga, jer su apostoli činili mnoge čudesne znakove.“ (Djela apostolska 2:43). Ljudi su danas zapanjeni ukazanjima, kojekakvim alternativnim liječnicima ili fenomenima. Vjerovali mi ili ne, ljudi takozvane liječnike i svećenike gledaju sa strahom i na neki način cijene jer oko njih postoji određena „sila“ (koja nije od Boga), a koja nosi određene rezultate. A što se dogodilo s istinskom crkvom Isusa Krista? Mi imamo vlastitu teologiju koja objašnjava kako je to sve bilo u ono vrijeme i time se a priori odričemo sile i snage Duha Svetoga. Odbacujemo neke tekstove iz Novog Zavjeta koje govore o djelovanju Duha i čudimo se zašto ljudi nemaju straha, zašto nas ne cijene i zašto nema znakova među nama. Vrlo jednostavno – jer smo odbacili smo Duha Svetoga! Pismo kaže da je sam „Gospodin, svaki dan pripajao Crkvi one koji se spasavahu“. Vrlo je moćno kada imamo Duha Svetoga i Božja djela na našoj strani!

Zamislimo samo da na putu do crkve sretnemo čovjeka hroma od rođenja. I to na našem glavnom trgu u gradu kada je najveća gužva i da kažemo: „Pogledaj u nas – nemam ni eura niti kuna, ali ono što imam to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodaj!“ (parafrazirano; Djela apostolska 3:6) Što bi se dogodilo? Nije dovoljno nad njime izreći formulu vjere, već se očekuje da iskustveno znamo Isusa i da smo puni Duha Svetoga. Duh Sveti je onaj

✦ **Kada bismo se napunili Duha Svetoga, nitko nas ne bi trebao nagovarati da govorimo o Bogu jer bi nas sam Duh Sveti poticao da govorimo i svjedočimo o veličanstvenim Božjim stvarima.**

koji nam daje vjeru, hrabrost i neustrašivost. Isus nas nije ostavio same da se nosimo sa stvarima u vlastitoj snazi. Nakon sukoba s Velikom vijećem (religioznim ljudima) Petar i Ivan nisu otišli pokunjene glave razmišljajući kako govoriti da se Veliko vijeće ne naljuti, već su im hrabro rekli da će se radije pokoravati Bogu nego njima! Tražili su od Boga još više snage na njihovu zabranu propovijedanja: „A sada, Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje pa slugama svojim daj da posve neustrašivo navješćuju riječ tvoju. Pruži ruku da se po imenu tvoga svetog Sluge Isusa događaju ozdravljenja i čudesni znaci! Dok su molili, potrese se mjesto na kojemu bijahu skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga te neustrašivo počеше navješćivati riječ Božju.“ (Djela apostolska 4:29-31)

Njima nije bio potreban tečaj hrabrosti i propovijedanja, već sila i snaga Duha Svetoga! Ne odbacujemo Duha Svetoga, jer bez njega nećemo imati kvalitetne rezultate, osim religije i crkve pune religioznih ljudi koji se nisu u stvarnosti promijenili! Duh Sveti je onaj koji nam daje neustrašivost u propovijedanju! Duh Sveti nije „djelovao“ samo na seminarima i konferencijama u ono vrijeme. Zanimljivo je kako neki ljudi koji tvrde da imaju silu i snagu za iscjeljenje uvijek je žele pokazati u crkvenim i kršćanskim krugovima, a najmanje u bolnicama i na pogrebima; dok je Isus Krist gotovo uvijek uznemirio pogrebe u ono vrijeme – često je umrle dignuo iz mrtvih.

Zanimljivo je kako takvi ljudi koji imaju „posebno pomazanje“ ne žele ići iscjeljivati po ulicama i bolnicama, jer vjerujem da nemaju pravu silu i snagu Duha Svetoga već samo religiozne klišeje, koji se uvijek, interesantno, očituju samo u crkvenim krugovima pred svjetlima TV kamera. Religiozni ljudi vole ljudsku slavu i show, a ljudi puni Duha Svetoga Božju slavu i ulicu. Pismo nam kaže kako je služba apostola bila izvan zidova crkve: „A preko ruku

apostolskih događali se mnogi čudesni znakovi u narodu, tako da su čak na ulice iznosili bolesnike te ih postavljali na postelje i nosila, da barem sjena Petrova, dok je on prolazio, padne na nekoga od njih. A i mnogi su dolazili iz gradova u okolici Jeruzalema i donosili bolesnike i one koje su mučili nečisti duhovi. I svi ozdravljahu..." (Djela apostolska 5:12, 15-16)

Bez sile i snage Svetoga Duha, naše svjedočenje i evangelizacija će biti samo suhoparna i beživotna religija. Možda ćemo moći sakupiti članove crkve, ali nikada nećemo moći imati radikalne učenike i sljedbenike Isusa Krista. Kršćanstvo bez Svetoga Duha je opasna bolest jer nas postepeno pretvara u religiju koja će u neznanju i grijehu razapinjati Isusa Krista i sve one koji ga istinski slijede!

2. BEZ DUHA SVETOGA JE NEMOGUĆE IMATI KVALITETNO BIBLIJSKO ZAJEDNIŠTVO.

„Oni su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i u molitvama... svi koji prigrliše vjeru držahu se zajedno i sve im bijaše zajedničko. Prodavali bi pokretna i nepokretna dobra i to bi dijelili svakom prema njegovoj potrebi... i zajedno uzimali hranu vesela i priprosta srca.“ (Djela apostolska 2:42, 44, 46b)

„Mnoštvo je vjernika bilo jedno srce i jedna duša. Nitko nije nazivao svojim ono što mu je pripadalo, već je među njima sve bilo zajedničko.“ (Djela apostolska 4:32)

Kada vjernici čitaju ove stihove u glavi im prolaze misli o socijalizmu, utopiji ili jednostavno odmahnu rukom i kažu da je to bilo u ono vrijeme, dok su danas vremena drugačija. Razlog tome je da ne nalaze niti su iskusili takvu vrstu zajedništva u svojim crkvama, niti sami takvo što prakticiraju. Trebaju li učenje na temu kako ljubiti brata ili sestru ili „kako dijeliti suživot s drugima“? Do neke mjere, možda, ali pravi razlog

nedostatka takvog vrsta života u crkvama je što su kršćani postali sebični i neosjetljivi na potrebe drugih oko sebe. Najveći uzrok, između ostalog, je vjerujem zato što nisu puni Duha Svetoga. Problem je što želimo neke stvari raditi u svojoj snazi, što je samo po sebi nemoguće. Kako bi čovjek uopće mogao prodati pokretna i nepokretna dobra radi potreba drugih ili potreba Božjeg Kraljevstva ako nije ispunjen Svetim Duhom, odnosno samim Bogom? Doduše, ima onih koji će to napraviti potaknuti krivim motivima i željom za ljudskom slavom, ali je pravo biblijsko zajedništvo moguće samo za one koji su puni Duha Svetoga.

Vjernici su sve više skeptični. Nevjernici bježe što dalje od crkava i vjernika, jer ne nalaze ono što bi trebali naći, a to je milost, istinsku međusobnu ljubav, suosjećanje i potporu. Danas to ovako izgleda: svaki je vjernik u ime vjere ostavljen sam sa sobom da se brine o sebi; ako treba pomoć, često je upućen na državu ili službu milosrđa. O davanju za Kraljevstvo teško je uopće i govoriti; ljudima je teško dati desetinu, kamoli neka značajnija davanja. U ono vrijeme sebičnost se karakterizirala kao laž Duhu Svetomu. Ljudi su padali mrtvi radi sebičnosti i laži: „»Ananija, zašto je sotona zaposjeo tvoje

★ Zanimljivo je kako neki ljudi koji tvrde da imaju silu i snagu za iscjeljenje uvijek je žele pokazati u crkvenim i kršćanskim krugovima, a najmanje u bolnicama i na pogrebima; dok je Isus Krist gotovo uvijek uznemirio pogrebe u ono vrijeme – često je umrle dignuo iz mrtvih.

srce tako da slažeš Duhu Svetomu i da zadržiš za se nešto novaca od svog zemljišta? Zar ne bi, da je ostalo neprodano, tvoje ostalo? I pošto je prodano, zar nisi mogao raspolagati novcem? Zašto si u svom srcu odlučio to učiniti? Nisi slagao ljudima nego Bogu!« Čim Ananija ču te riječi, pade te izdahnu. I uđe veliki strah u sve koji su to čuli. Mladići ustadoše, zamotaše ga, iznesoše i pokopaše ga“ (Djela apostolska 5:3-6) Mi smo danas imuni na sve, Duha Svetoga ostavljamo po strani, misleći kako nas nitko neće moći otkriti. Možda ne padnemo mrtvi (iako možemo izgledati mrtvi), ali sigurno je da će se sva tajna djela jednoga dana otkriti pred Bogom i svima, kada će možda biti prekasno za ispravljanje. Umjesto da smišljamo nove moderne načine i metode kako ljudima pomagati i kako ih naučiti davati, mislim da bi bilo mnogo bolje i jednostavnije kada bi se ljudi napunili Duha Svetoga, jer bi tada svaka požrtvovna akcija bila potaknuta iz ispravnih motiva i otvorenog srca.

Uostalom, ne zaboravimo da će nas svijet prepoznati prema ljubavi koju imamo jedan za drugoga, a ne prema mržnji i svađama – ljubav i koinonia (zajedništvo) je jedan od znakova pravog kršćanstva. Ako nismo puni Duha Svetoga, početak ćemo mrziti jedan drugoga, zavidjeti i klevetati, a najmanje biti jednog srca i misli što će često uzrokovati podjele i razaranja Božjeg djela. Crkva u ovim zadnjim danima se očajnički treba napuniti Duhom kako bi postala drugačija. Tehnike, učenja i metode mogu donekle pomoći,

✦ **Vjernici su sve više skeptični. Nevjernici bježe što dalje od crkava i vjernika, jer ne nalaze ono što bi trebali naći, a to je milost, istinsku međusobnu ljubav, suosjećanje i potporu.**

ali bez Duha Svetoga nikada nećemo postići onaj maksimum i ljepotu pravog biblijskog nepavtorenog zajedništva opisanog u Pismu. Tada neće to biti utopija već stvarnost koja će nam dati nadu i snagu.

Ljubav, suosjećanje, prihvaćanje i podrška su osnovni elementi za kojima svaki čovjek čežne. Ako toga nema u Božjoj crkvi, onda crkva nije ništa drugo već samo religija; bez života, bez ljubavi i bez sile. A bez ljubavi i predanja, Bogu i međusobno, nema pravog evanđelja, već postajemo ljudi mržnje, zavisti, sebičnosti, bez milosti i suosjećanja, zatvorenih i krutih srca. Takve vjernike i crkve Bog ne može blagosloviti.

Bez Duha Svetoga je nemoguće imati kvalitetno biblijsko zajedništvo. Ono je puno veće od pukog druženja. Ono zahtijeva žrtvu za druge oko nas! Svakodnevnu požrtvovnost. Apostol Ivan je bio jasan u napucima o praktičnoj požrtvovnoj ljubavi, kada je u svojoj poslanici ovako rekao: „Po tomu smo spoznali ljubav što je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću. Tko god posjeduje zemaljska dobra i vidi svoga brata u nevolji i od njega zatvori svoje srce – kako će ljubav Božja ostati u njemu? Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, nego djelom i iskreno. Po tome ćemo poznati da smo od istine i pred njim umiriti svoju savjest“ (1. Ivanova 3:16-19)

3. AKO ŽELIMO ŽIVJETI TAKVIM ŽIVOTOM, NIJE DOVOLJNO IMATI SAMO JEDNO ISKUSTVO S DUHOM SVETIM, VEĆ SE NJIME TREBAMO ISPUNJAVATI SVAKI DAN!

„Zato se veli: »Probudi se ti što spavaš, ustani od mrtvih i Krist će ti svijetliti.« Prema tome, pomno pazite kako živite! Ne kao ljudi, nego kao mudri; iskorišćujte vrijeme, jer su ovi dani zli! Zato ne budite bezumni, nego uočavajte što je volja Gospodnja! I ne opijajte se vinom, jer

u tome leži propast, već se napunite Duhom!”
(Efežanima 5:14-18)

„Efežanima 5:18 nije samo iskustvo u kojem trebamo uživati već zapovijed koju moramo poslušati. Ako svakodnevno ne otvorimo sebe prema Duhu Svetomu, onda činjenično možemo zaključiti da smo neposlušni kršćani..

—Dwight L. Moody

Kršćani koji su duže vrijeme u crkvama, a koji su iskusili ispunjenje na početku svog hoda s Gospodinom često govore samo o tim trenucima u davnoj povijesti: kako su bili revni, kako su sve žrtvovali, kako su evangelizirali i bili radikalni. Ali Božja nakana nije za nas da na početku svog kršćanskog života doživljavamo radikalna iskustva u prisnom zajedništvu s Isusom te ispunjenja Duhom Svetim, a ostatak života provodimo u religiji bez njegova zajedništva.

Pavao je shvatio da se neki vjernici nalaze u opasnom stanju i da se moraju probuditi jer spavaju. Kada je rekao da spavaju, pod time nije doslovno mislio da fizički spavaju, iako mnogi kršćani i s time imaju problema, već da otvorenih očiju spavaju i da se moraju trgnuti. Drugim riječima, oni gledaju i promatraju svijet oko sebe ali su duhovno zaspali. Možda idu u crkvu i obavljaju neke vjerske aktivnosti, ali duhovno spavaju. Vrlo je jednostavno zaspati ako nismo ispunjeni Duhom Svetim. Ako se punimo njime svakodnevno, sigurno je da život nam neće biti dosadan i religiozan već pun života i snage, a sigurno nećemo zaspati!

U Kristu je puno više snage nego u vinu, kaže Pavao (iako neki moderni vjernici vole naći utjehu u vinu; naravno koristeći riječ „umjerenost“). U Kristu i Duhu Svetome u ovim zlim danima imamo radost koja je trajnija i veća od uživanja u ovom životu. I ako želimo izlječiti svoju depresiju, monotoniju ili napetost, pokorimo se Duhu Svetomu svakodnevno kako bismo imali njegovu snagu uvijek. Jer tu je problem i

rješenje – iako smo u crkvama, hodamo na rubu otpadništva jer nemamo zajedništvo s Gospodinom i Duhom Svetim. Ako se ne ispunjavamo Svetim Duhom koji nam može dati snagu, pokušavat ćemo primjenjivati razne principe bez Isusa koji nam neće u konačnici moći pomoći. Zato nam kršćanstvo postaje dosadno, nepraktično i teško jer pokušavamo živjeti i raditi za njega bez njegove snage. Trebamo se trgnuti, probuditi, otkupiti (spasiti) svoje vrijeme (kako stoji u originalu na hebrejskom) i ispuniti Svetim Duhom kako bismo oživjeli te kako bi evanđelje postalo stvarno u našem životu. Religija ne može dati život. Pravila ponašanja bez Duha Svetoga su samo nepotrebna bremena od kojih nećemo imati život oko nas.

Nadalje, Pavao daje nekoliko praktičnih uputa kako se ispuniti svakodnevno Svetim Duhom. On kaže da se Svetim Duhom ne ispunjavamo na posebnim seminarima o Svetom Duhu jednom ili dva puta godišnje, na odmoru ili pred televizorom, već svakodnevno u zajedništvu s Bogom. Tada nije nužno da ovisimo o svakodnevnom bogoslužju u crkvi kako bismo se ispunili Svetim Duhom. Sveti Duh ne prebiva samo u crkvenim zgradama jer On je Bog! On je sveprisutan! On

★ Crkva u ovim zadnjim danima se očajnički treba napuniti Duhom kako bi postala drugačija. Tehnike, učenja i metode mogu donekle pomoći, ali bez Duha Svetoga nikada nećemo postići onaj maksimum i ljepotu pravog biblijskog nepatvorenog zajedništva opisanog u Pismu.

može biti s nama na svakom mjestu: kod kuće, u autu, na poslu, u parku; gdje god se krećemo i radimo; što Pavao i potvrđuje kada kaže da neki od načina ispunjenja Svetim Duhom nisu vezani samo uz naše religiozne tjedne crkvene aktivnosti: „Govorite jedni drugima u psalmima, hvalospjevima i nadahnutim pjesmama! Pjevajte Gospodinu u svom srcu i slavite ga! Zahvaljujte uvijek za sve Bogu, Ocu, u ime našega Gospodina Isusa Krista!” (Efežanima 5:19-20)

Drugim riječima, Pavao kaže da Efežani ne moraju trošiti novac na putovanja kako bi išli na posebna mjesta gdje posebni ljudi imaju posebno pomazanje i gdje Duh Sveti posebno djeluje. Ne, jer, kakav je to Duh Sveti koji je toliko ograničen i na kojega moramo potrošiti novac kako bismo se njime ispunili? Zar nije Isus Krist rekao da ako je netko žedan da badava pije njegove žive vode, misleći na Duha Svetoga?

Kada se ustanemo, za vrijeme pauze na poslu, prije spavanja, kad trčimo ili se vozimo - pjevajmo pjesme! Ne jedni drugima, kako stoji u hrvatskom prijevodu, već „sebi pjevajte u psalmima, himnama i duhovnim pjesmama“. Pjevajmo i stvarajmo melodiju u svom srcu Gospodinu, jer kada to činimo osim ostalih stvari gdje se možemo napuniti Svetim Duhom, poput čitanja i meditiranja nad Božjom Riječi ili u zajedništvu vjernika – to zaista svakoga od nas

uvijek može uzdignuti i napuniti Svetim Duhom. Kada slavimo Gospodina i pjevamo njemu, naš se duh puni njegovim, a time dobivamo novu snagu i želju za njim i njegovim djelima.

Bez sile i snage Duha Svetoga ne možemo baš mnogo učiniti osim stvoriti vlastitu religiju koja će na kraju razapinjati Isusa. Ne gubimo vrijeme, krenimo od danas, i nastavimo svakodnevno. Ne čekajmo posebne dane i trenutke ili poticaje jer se mogu pretvoriti u tjedne i mjesece bez Božje prisutnosti i snage. Nemojmo očekivati da ćemo se jednog dana trgnuti i krenuti u svakodnevni odnos s njim, jer će možda biti prekasno! Probudimo se od sna, zavapimo Gospodinu, pjevajmo mu i krenimo ponovo u njegovoj snazi na njegov način koji je mnogo lakši i koji donosi trajne i kvalitetne rezultate njemu u slavu i hvalu! Uključimo Duha Svetoga u svoj život.

★ **Bez sile i snage Duha Svetoga ne možemo baš mnogo učiniti osim stvoriti vlastitu religiju koja će na kraju razapinjati Isusa. Ne gubimo vrijeme, krenimo od danas, i nastavimo svakodnevno.**

Copyright©2009. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".